

Tractatvs De Pensionibvs Ecclesiasticis

Tonduti, Pierre François de

Lugduni, 1671

Decisio XCV. Reatina pensionis, Lunæ 4. Maij 1652. Indultum transferendi pensionem est subreptitium & inualidum quando in eo non fit mentio de decreto apposito in reseruatione pensionis quod illa non ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98356](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98356)

R. P. D. ZARATE

Retina Pensionis,

Lunæ 4. Maij 1652.

Vide decis. 239. apud Otthobonum Cardinalem.

ARGVMENTVM.

Indultum transferendi pensionem est subrepticium, & inualidum quando in eo non fit mentio de Decreto appposito in reservatione pensionis, quod illa non possit transferri, & hoc Decretum ex consensu præstito per resignantem, & resignatarium ad formam Literarum transit in naturam pacti propter acceptionem, & illi Papa non censetur derogare voluisse nisi specialem illius notitiam habuerit.

S Y M M A R I V M.

- 1 *Quid operetur Clausula, Quod de subreptione vel nullitate dici non possit.*
- 2 *Quid si cum illa clausula iuncta sit Clausula, sublata.*
- 3 *Quae sit vis illius Clausulae, sublata.*
- 4 *Quid operetur Clausula, irritum, &c. apposita in rescripto.*
- 5 *Pactum resultans ex acceptatione prohibita translationis pensionis appositae in rescripto reddit: translationem nullam, nisi Papa scierit, & ex certa scientia derogaverit.*
- 6 *Maximè si adiectum fuit iuramentum.*
- 7 *Aliàs tamen cessante huiusmodi pacto valet translatio.*
- 8 *Quomodo Papa censetur supplere consensum titularis dum concedit translationem pensionis.*
- 9 *Papa censetur voluisse derogare consensui futuro titularis dum concedit translationem pensionis, sed non praeiudicium.*

- 2 Quid si cum illa clausula iuncta sit Clausula, sub-
lata.

- 3 *Que sit vis illius Clausule*, sublata.

- 3 Quæ sit vis illius Clausulæ, rubricatæ.
4 Quid operetur Clausula, irritum, &c. appositæ in re-
scripto.

- 5 Pactum resultans ex acceptatione prohibita translationis pensionis appositæ in rescripto reddit translationem nullam, nisi Papa sciuerit, & ex certa scientia derogauerit.

- 6 Maximè si adiectum fuit iuramentum.

- 7 Aliâstamen cessante huiusmodi pacto valet translatio.

- 8 *Quomodo Papa censetur supplere consensum vularis
dum concedit translationem pensionis.*

- 9 Papa censetur voluisse derogare consensui futuro titularis dum concedit translationem pensionis, sed non praterito.

DECISIO XCV.

Pensionēs de quibus agitur non deberi Ioanni Auguſtino Vincentino tranſlatario, nec magis Reuerendiſſimo D. Epifcopo Hieracenſi tranſferenti ſub die 13. Februarij 1652. coram Eminentiſſimo Cardinali Orthobono fuit reſolutum ex duplici fundamento quoad tranſlatarium ; quia non fuit narratum Summo Pontifici Decretum in Literis reſervationis penſionis appoſitum, quod penſio centum ducatorum in toto, vel in parte transferri non poſſit, & ex pacto reſultante ex acceptione talis Decreti, cui Pontifex abſque ſpeciali mentione derogalle non cenſetur ; quæ reſolutio cum hodie coram Me, in eius locum ſubrogato reuideretur, ſtandum eſſe in deciſis Domini reſponderunt, quandoquidem non obſtant obiecta de nouo deducta.

Non enim primo releuat, quod de subreptione
opponi non possit absque oris aperitione, stantibus
amplissimis Clausulis in indulto transferendi ap-
positis, videlicet, *Quod de subreptione aut obreptio-*

Secundo affirmari nihil interest quod nulla ad-
fct subreptio in eo quod Pontifici maximo narratum
non fuit in Literis reservationis pensionis fuisset im-
preſſe prohibitum ne penſio etiam vigore indi-
Apoſtolicæ poſſet transferri; ſiquidem huic indulto
ſemper reſiſtit prohibitio in limine reſervationis
appoſita ne penſio transferretur ſub pena nullitatis
& pactum ex dictæ prohibitionis acceptatione limine
pensionarium & titularem reſultans, vt optime
probat in decisione quæ reui detur in *ſ. ſubreptio*
in *ſ. ulterius*. De quibus cum nulla mentio in indulto
habeatur, vtique nulla derogatio poteſt indi-
etiam ex Clauſulis prægnantiſſimis, quæ tantummodo
expreſſa debent reſtringi. Rota apud Peniam dec.
997. n. 8. & decif. 1742. n. 7. cum aliis adductis à Mo-
dern. Medioli. diſt. c. 7. de commut. olim. volum. 1.
mero 109. Mareſcot. var. reſol. lib. 2. cap. 40. num. 1.
23. & 24.

Secundo affirmari nihil interest quod nulla ad-
fuit subreptio in eo quod Pontifici maximo narratum
non fuit in Literis reservationis pensionis fuisse ex-
presse prohibitum ne pensio etiam vigore indu-
Apostolici posset transferri; siquidem huic indulto
semper resistit prohibitio in limine reservationis
apposita ne pensio transferretur sub pena nullitatis
& pactum ex dictæ prohibitionis acceptance: immo
pensionarium & titulare resultant, vt optime
probat in decisione quæ reui detur in *§. subreptio*
in *§. ulterius*. De quibus cum nulla mentio in indulto
habeatur, vtique nulla derogatio potest induci
etiam ex Clausulis prægnantissimis, quæ tantum ad
expressa debent restringi. Rota apud Peniam dec.
997. n.8. & decif. 1742. n.7. cum aliis adductis à Mo-
dern. Medioli. dist. c.7. de commut. vltim. volum. ca-
mero 109. Marefcot. var. resol. lib.2. cap.40. num. 1.
23. & 24.

6 Quapropter remoueri non potest obiectum talis pacti quod præter propriam vim, etiam iurisiurandi sacramento fuit roboratum, vt ponderauit Rota coram Durano *decis. 5. num. 4. & sequentib.* ad cuius derogationem semper specifica mentio requiritur, vt in prima decisione firmatur, adeo vt facultas transferendi non suffragetur, quando ex pacto in reservatione pensionis apposito prohibita erat translatio, vt bene probat Rota *decis. 689. n. 1. parte 4. diuers.* quæ etiam inuenitur apud Zacchiam *de obligat. Canon. decis. 138. n. 1. & dec. 153. n. 1.*

Quarum vim non effugiant respondentes, quod in dicta *dec. 689. num. 2. & sequent.* dicatur Pontificem absque consensu alicuius posse ex mera liberalitate pensiones transferre: quia non ex eo ibi reiecta fuit pacti oppositio, sed quia pactum non verificabatur in facto, & pensio fuerat simpliciter reservata, vt ex eius lectura manifestè constat.

7 Nec magis satisficit dictæ *decisioni 153. part. 5. recent.* dicendo quod eius *num. 1. & 2.* deducuntur motiua pro ratione dubitandi, & *num. 15. cum sequentibus.* obiectis respondendo dicitur quod licet titularis consentiat ad vitam pensionarij tantum, nihilominus posse Papam concedere facultatem transferendi, cum priuatorum consensus non possit alterare naturam reservationis pensionis.

8 Nam hæc responsio in nihilo translatarium releuat, cum non dubitetur de potestate Pontificis, sed solum de ipsius scientia & voluntate, nec doctrina dicto *num. 15.* tradita, quod semper pensio reservata censeatur ad vitam translatarij, possit applicari ad speciem propositam decreti prohibentis translationem, & pacti initi inter transferentem, & translatarium, de qua Pontificem notitiam habuisse non constet, nec quod ei derogare voluisset, vt præter allegatos in prima decisione comprobant Gonzal. *ad reg. 8. gloss. 36. num. 36. Moder. Mediol. dict. c. 7. num. 213.*

Nec potest dici Pontificem derogasse pacto, & suppluisse consensum titularis in indulto translationis, dum concessit facultatem transferendi pensionem perinde ac si ipsemet Titularis consensisset.

9 Nam prædicta facultas solum respicit consensum requisitum Titularis ad translationem pensionis, iuxta regulam Cancellariæ cui Papa derogare voluit, & sic consensum futurum, non verò præteritum ex pacto præcedenti, quod valde diuersum est siquidem primus consensus est simplex vnus, iste verò reciprocus vtriusque partis, per quem ius Titulari quæsitum fuit, & cui Papa non censetur derogare voluisse, quamvis derogasset simplici consensui titularis. Rota *decis. 347. num. 4. versic. ex quibus.* & *num. 5. & seqq.* vbi subditur quod derogatio tanquam odiosa non debet extendi ad alios casus, & *decis. 484. num. 4. parte 4. tom. 2. recent.* coram Penia *dec. 1582. num. 10. & seqq.* Marescot. *dict. lib. 2. variat. resol. d. cap. 37. num. 35.*

Quod verò Reuerend. D. Episcopo transferenti pensio non debeatur amplius, non controuertitur, & satis in decisione quæ reuidentur, §. *sed nec minus*, fuit comprobatum adeo, vt noua confirmatione non indigeat.

Et ita vtraque parte, &c. vide Otthobon. *decis. 239.*

Decis. Rot. Romæ

R. P. D. CORRADO

Mediolanensis Pensionis.

Mercurij 11. Decembris 1647.

Vide lib. 1. quest. benef. cap. 68. num. 20.

ARGUMENTVM.

Pensionis decursæ Capitulo debitæ, vtum pertineant ad hæredes Canonico-
rum antiquorum, an verò ad solos Canonicos existentes tempore solutionis. Et quæ sit differentia inter ea quæ applicantur massæ Capitulari, & quæ Canonicis, & ex quibus statutorum verbis hæc differentia colligatur. Quid hac in re possit obseruantia, & quomodo attendenda.

SVMMARIVM.

- 1 Pensio assignata loco distributionum quotidianarum debetur illis qui erant Canonici tempore quo illa fuit maturata; secus est, si agatur de redditibus qui massæ grossæ applicantur.
- 2 Verbum residentia, quid inferat ad quotidianas distributiones, & num. 4.
- 3 Vtus loquendi quantum operetur in interpretandis dispositionibus.
- 4 Quamvis distributio non statim fiat, sed ad finem anni differatur, vtum ex eo inferatur istas solutiones comprehendi in numero distributionum quotidianarum.
- 5 Quid contineatur sub nomine distributionum.
- 6 Obseruantia non suffragatur quoad actus factos lite pendente.
- 7 Obseruantia debet esse præcisa, quoad negotium de quo tractatur, & non nocet absentibus, & ignorantibus de Capitulo existentibus.

DECISIO XCVI.

Sententiæ Rorales quibus Capitulum Ecclesiæ Metropolitanæ Mediolanensis fuit condemnatum ad soluendam seu restituendam pensionem aureorum mille eius nomine exactam, ab anno 1588. vsque ad annum 1613. Officialibus & beneficiatis ipsius Ecclesiæ, quorum massæ distributionum quotidianarum, seu residentia Apostolica autoritate fuerat assignata, impugnantur pro parte eiusdem Capituli ob præsumptum excessum ex eo deductum, quod non fuerint detractæ portiones pro eo tempore respectu spectantes ad tredecim beneficiatos, qui in transactionibus initis de annis 1585. 19. Octobris, & 1591. 28. Septembris, ac 1602. 18. Augusti consenserunt exactioni, atque erogationi illius in opus fabricæ capitularis; verum quia informantes pro beneficiatis negant ius aliquod particularibus illis fuisse acquisitum, sed tantum massæ communi (quantum grossam, seu residentiam appellant) cuius redditus ex æquo diuidi debent inter ipsos superstites, ac residentes tempore actualis exactionis, ac distributionis, idque Rota probauit coram R. P. D. meo Bichio 27.

F. Inij